

ves Deeltagelse i de communale Byrder. Jeg er ogsaa enig med ham i, at Alle, som deeltage i Communens Byrder, alle Skatteydere, bør have Stemmeret. Men iøvrigt troer jeg, at det er uheldigt at ville overføre Valgloven til Rigsdagen ligefrem paa Communen. Jeg troer saaledes, at det er meget ubegrundet, naar man kræver 30 Aars Alderen for at være Valger i Communen (Hør!). Jeg troer heller ikke, at det er aldeles rigtigt, naar man kræver, at Vedkommende skal have egen Huusstand. Der leve i Communerne ikke saa ganske saa Personer, som ikke have egen Huusstand, men som kunde være særdeles vel stikfede til endog at vælges til at bestyre de communale Anliggender, og som dertil netop kunne have Stemningen for sig. Jeg vil saaledes paaapege endeel Huuslærere og Hjælpearere ved Skolerne, hvoraf jeg har truffet mange, som Communens Beboere med Tillid have henvendt sig til i communale Anliggender; disse Personer svare jo ogsaa Skat til Communen, og deri ligger deres Berettigelse. Derimod troer jeg, at det er nødvendigt, at alle Valgerne i Communen skulle have lige stor Stemmeret; og dette er Noget, som jeg vil aabent udtale, fordi det er et Hovedspørgsmaal. Communerne ere væsentligt oeconomicke Indretninger; Hovedsagen i Bestyrelsen er, at holde fornuftigt Huus med Communens Penge; og derfor forekommer det mig, at man vel med Føie kan sige, at en større Skatteyder har mere Ret til at tale med end den, der kun betaler en Ubetydelighed til Communen. Jeg mener derfor ikke, at man skal gaae saavidt, at gjøre en arithmetisk Beregning af Stemmernes Vægt, saaledes at f. Ex. den, der har 30 Edr. Hartkorn, skal have 30 Stemmer mod den, som kun har 1 E. o. s. v.; men jeg troer, man kunde gaae den Vej, som man seer er gaaet i flere Actieselskaber, hvor man siger, at den, som har fra 1 til saa og saamange Actier, skal have 1 Stemme, og saa fremdeles, indtil man sluttelig bestemmer, at mere end saa og saamange Stemmer kan ingen enkelt Mand have. En saadan Vej vilde jeg foreslaae, at man i Communalvæsenet

fløg ind paa. Den ærede Forslagsstiller synes nu ganske vist, at det er et liberalt og stærkt Skridt, han har gjort, ved at sige, at alle Skatteydere skulle have Stemmeret; og jeg troer, at da han havde gjort dette Skridt, er han ligesom bleven bange for sig selv, saa har han tænkt: „nu skulle vi dog søge nogen Garantie, thi ellers give vi det Hele hen i de smaa Skatteyders Hænder.“ Og disse Garantier, tilstaaer jeg, har han været heldig nok til at finde, hvis man ellers vil følge ham, men hvilket jeg ingensunde kan. Han har nemlig omgjort Valgbarheden med saa trykkende Bestemmelser, at de paa mange Steder vilde være næsten umulige at opfylde (Hør!). Jeg anseer det ikke her for det Ubegribelige, at han i dette Punkt har forladt Loven om Valgene til Rigsdagen; Forslagsstilleren kan dog ikke have glemt, at valgbar til Folkethinget er enhver Mand over 25 Aar, naar han har de øvrige Betingelser; men han kræver 30 Aar til Valgbarhed i Communen — det er en Afvigelse, hvortil jeg ingen Grund seer. Hvad Formuesbetingelserne angaaer, maa jeg først dadle, at han ogsaa der er afvegen fra Valgloven til Rigsdagen, idet han ikke har taget Hensyn til Skatteydelse, men kun til Indtægt; Loven om Valgene til Rigsdagen er netop gaaet den modsatte Vej. Den har en Paragraph, som siger, at naar man ikke har det tilstrækkelige Antal Valgbare, skal man supplere dem med de højeste Skatteydere. Dette er aldeles rigtigt, det er Skatteydelsen, som her er det Vigtigste; men Forslagsstilleren vil kun have Valgbarheden bestemt efter Indtægterne. Raadmanden i Kjøbstæderne skal have 600 Rbd. reen Indtægt, Halvdelen af Repræsentanterne skulle have 3000 Rbd. ubestemt grundtærtpligtig Eiendom (Hør!). Man maa virkelig, naar man læser dette, troe, at Forslagsstilleren aldeles ikke kender de smaa Kjøbstæder (Hør!); jeg tør næsten sige, at der i mange af dem ikke er en eneste Mand, som har saameget ubestemt Eiendom. Jeg skal her i Forbigaaende nævne et Exempel, som er forunderligt.